

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: J. A. Y., nar. xx. x. xxxx, státní příslušnost Australské společnosti, bytem v ČR K.,
zastoupený Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou,
se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-127115-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-127115-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 800 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Nadi Smetanové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-127115-

4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 7. 2019, č. j. OAM-2026-33/TP-2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žalobcovy žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podané po pěti letech nepřetržitého pobytu na území podle § 68 citovaného zákona, neboť žalobce nebyl k jejímu podání oprávněn.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné. Pokud by správní orgán zjistil stav dostatečně a provedl potřebné dokazování, nepochybně by zjistil, že žalobce splnil před podáním žádosti podmínku oprávněného a nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let. Zjištění skutečné délky pobytu žalobce na území před podáním žádosti je přitom dle žalobce stěžejní. Dle žalobce lze započít dobu jeho pobytu nejpozději od 1. 10. 2008 do 16. 7. 2013. Žalobce přitom na území pobýval nikoli po přechodnou dobu, ale doprovázel zde svoji družku, občanku České republiky, a to nejpozději od 24. 6. 2008. Žalobce do ČR přicestoval poprvé v roce 2004 a pak následoval svou družku do Norského království, kde získal povolení k přechodnému pobytu jako její rodinný příslušník. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda byly uvedené skutečnosti reflektovány. Pokud nebyl motiv spočívající v následování družky do Norska a poté dále do ČR prokázáný nebo postavený na jisto, měly správní orgány vyzvat žalobce, aby se k této otázce vyjádřil, popřípadě měly provést jeho výslech. Navzdory žalobcem opakovaně navrhovaným důkazům k tomu nedošlo. V tomto smyslu je rozhodnutí dle žalobce i částečně nepřezkoumatelné. Pro žalobce je překvapivý závěr správních orgánů o tom, že od roku 2005 převážně v České republice nežil, přestože v předchozím rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-8526-5/SO-2011, konkrétně na straně 3, dospěla žalovaná k závěru, že žalobce žil se svou družkou od roku 2005 převážně právě v České republice.
3. Dle žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož z odůvodnění má být zřejmé, proč žalovaná považuje odvolací námítky za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzala za podklad svého rozhodnutí, proč považovala skutečnosti předestírané žalobcem za nerozhodné, nesprávné, jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů, případně proč nepovažovala provedení důkazů za relevantní. Žalovaná opomněla návrhy na provedení dokazování.
4. Ve druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítal nesprávné právní posouzení otázky, zda splnil předpokládanou podmínku bezprostředně předcházejícího oprávněného pobytu na území v délce 5 let před tím, než podal předmětnou žádost. Podle žalobce je třeba do délky pobytu započít i období pobytu na území, které předcházelo samotnému podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dne 1. 10. 2008. Ze směrnic Rady EU č. 2003/109/ES a č. 2004/38/ES vyplývá, že pro získání práva trvalého pobytu je stěžejním dokonce jakýkoliv oprávněný pobyt v hostitelském státě, o to víc je dle žalobce započitatelný jeho pobyt bezprostředně předcházející podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 1. 10. 2008. Na této skutečnosti nic nemění, že § v 68 není výslovně zmíněno období pobytu bezprostředně předcházející podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU za podmínky, že cizinec již pouze doslova následuje

občana EU z jiného hostitelského státu, kde mu bylo povolení k přechodnému pobytu přiznáno. Žalobce se dovolává přímých účinků čl. 4 odst. 1 a 2 Směrnice Rady EU č. 2003/109/ES a čl. 16 Směrnice Rady EU č. 2004/38/ES.

5. Žalobce se rovněž domníval, že ani dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 Azs 316/ 2018 – 50, není doba pobytu na území v roce 2008 bezprostředně předcházející podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU zcela bez významu.
6. Podle žalobce navíc podmínka 5 let oprávněného pobytu na území zůstala ke dni podání žádosti dne 8. 2. 2017 zachována, a to zejména s ohledem na přiznání odkladného účinku žalobě usnesením Městského soudu v Praze dne 10. 9. 2013, č. j. 10 A 170/2013-25. Přiznáním odkladného účinku tak nedošlo k zániku splnění podmínky bezprostředně předcházejícího pobytu v délce 5 let. Jestliže došlo k mimořádnému pozastavení účinků *ex tunc* pravomocného rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, nemohla být již splněná podmínka předchozí délky oprávněného pobytu na území ke dni 8. 02. 2017 ani nikterak oslabena.
7. Třetí část žalobních námitek směřovala do nesprávného právního posouzení otázky, zda žalobce byl dne 8. 2. 2017 oprávněn podat žádost za zcela mimořádných skutkových okolností, splnil-li podmínku předchozího oprávněného a nepřetržitého pobytu. Dle výkladu správních orgánů by žalobce byl oprávněn požádat o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého oprávněného pobytu na území pouze do 13. 9. 2013. S tím ovšem žalobce nesouhlasil. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 Azs 316/2018-50, nebylo právo bývalých rodinných příslušníků občanů EU na trvalý pobyt poté, co zanikla jejich rodinná vazba, dostatečně implementováno, a to minimálně do nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. Pokud tedy žalovaná svým rozhodnutím pravomocně ukončila žalobci přechodný pobyt ke dni 14. 7. 2013, přičemž žalobce nebyl ve smyslu stávající zákonné úpravy formálně ani oprávněn požádat o vydání povolení k trvalému pobytu, nelze tuto formální nemožnost přičítat žalobci k tíži. Rozhodně tedy nelze uzavřít, že měl podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu do 13. 9. 2013. Uvedené nelze tvrdit ani s poukazem na přímý účinek čl. 4 ve spojení s čl. 3 odst. 2 písm. e) a f) Směrnice Rady č. 2003/109/ES, který byl postaven najisto až v pozdější rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 15. 06. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29). Navíc, v této době neexistovalo ani konkrétní zákonné ustanovení (pozdější § 87f cizineckého zákona), ze kterého by jasně vyplývalo, v rámci jaké lhůty by byl cizinec, kterému byl ukončen přechodný pobyt, oprávněn požádat o vydání povolení k trvalému pobytu po 5 letech pobytu. Až na základě ustálených judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu zákonodárce přijetím zákona č. 314/2015 Sb. určil, že „bezprostřední“ lhůtou pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je právě lhůta 60 dnů od nabytí právní moci ukončení povolení k přechodnému pobytu bývalého rodinného příslušníka občana EU.
8. Závěry správních orgánů o opožděnosti podání žádosti navíc odporují i judikatuře Ústavního soudu (srov. usnesení ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Jestliže došlo přiznáním odkladného účinku podané žaloby k sistaci účinků pravomocného rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (žalobce) ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-8526-5/SO-2011, nemohla žalobci ani začít plynout lhůta k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dříve než nabytím právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 10 A 170/2013-53. Žalobce se tedy domnívá, že žádost podal včas.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, plně v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce v průběhu řízení ani v žalobě netvrdil a především neprokazoval, že by na území České republiky pobýval ještě v jiném než zjištěném období, které by bylo relevantní z hlediska posouzení podmínky pro udělení trvalého pobytu.
10. K namítané délce pobytu žalovaná uvedla, že žalobce na území před nabytím právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU dne 16. 7. 2013 nepobýval po dobu pěti let na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, neboť žádost o toto pobytové oprávnění podal dne 1. 10. 2008 a předmětné povolení mu bylo vydáno až dne 10. 12. 2008. I pokud by tak do doby přechodného pobytu na území bylo započítáno období od podání žádosti o přechodný pobyt, žalobce by doby pěti let nepřetržitého přechodného pobytu na území nedosáhl. Nelze považovat za důvodnou námitku žalobce, podle které jeho pobyt přesahoval 5 let, neboť zde v různých obdobích pobýval již od roku 2004. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 Azs 316/2018-50, musel by žalobce dosáhnout pěti let pobytu na území na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Tomu se však v posuzovaném případě nestalo. Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem tvrzené přiznání přechodného pobytu v Norském království.
11. Ke třetímu okruhu žalobních námitek týkající se otázky, zda byl žalobce dne 8. 2. 2017 oprávněn podat žádost za zcela mimořádných skutkových okolností, splnil-li podmínku předchozího oprávněného a nepřetržitého pobytu, žalovaná odkázala na § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že: *„Pokud ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území z důvodu uvedeného v odstavci 1, stanoví lhůtu k vycestování vždy 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území; cizinec je v této lhůtě oprávněn podat ministerstvu na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let, o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68. Pokud cizinec podá ve lhůtě podle věty první žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu.“* Z obsahu spisu vyplývá, že přechodný pobyt byl žalobci pravomocně ukončen dne 16. 7. 2013 a lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu tak běžela do 16. 9. 2013, žalobce si přitom žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podal až dne 8. 2. 2017. Dle žalované na běh výše uvedené lhůty nemělo přiznání odkladného účinku žalobcem podané žalobě vliv v tom smyslu, že by bylo odloženo právo žalobce na podání žádosti o trvalý pobyt po skončení pobytu přechodného. Přiznáním odkladného účinku žalobě se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí, přičemž se neruší jeho právní moc. Tomu ostatně odpovídá i skutečnost, že Komise spojuje počátek lhůty pro vycestování s rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2017, č. j. 10 A 170/2013-53, neboť právě povinnost žalobcova vycestování byla na rozdíl od právní moci rozhodnutí odkladným účinkem žaloby dotčena. Nelze tak ze skutečnosti, že byl žalobě přiznán odkladný účinek dovozovat, že by bylo pozastaveno právo žalobce na podání žádosti o trvalý pobyt.

Posouzení věci krajským soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Žaloba je důvodná.
15. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Z informací z Cizineckého informačního systému se podává, že žalobce dne 1. 10. 2008 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, které mu bylo dne 10. 12. 2008 také uděleno. Rozhodnutím Policie ČR, inspektorátem cizinecké policie, bylo dne 13. 7. 2010 žalobci povolení k přechodnému pobytu ukončeno. V rámci odvolacího řízení před žalovanou bylo rozhodnutím ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-8526-5/SO-2011, původní rozhodnutí částečně změněno tak, že povolení k přechodnému pobytu žalobci ukončila podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010. Zároveň byla žalobci stanovena lhůta k vycestování v délce 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. od 16. 7. 2013. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který žalobě přiznal odkladný účinek, a následně o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 10 A 170/2013-53, tak, že žalobu zamítl.
16. Následně žalobce podal ke správnímu orgánu dne 8. 2. 2017 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky po pěti letech nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Původně bylo o žádosti žalobce rozhodnuto dne 13. 3. 2017, č. j. OAM-2026-19/TP-2017, tak, že řízení bylo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. MV-62107-5/SO-2017 zamítl, a uvedené rozhodnutí ze dne 13. 3. 2017 potvrdil. Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 27. 7. 2018, č. j. 30 A 131/2017-73, žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu však byl následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 Azs 316/2018-50, zrušen, stejně tak jako rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Žalovaná následně zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2017 a věc mu vrátila k novému projednání.
17. Správní orgán I. stupně se žádostí žalobce znovu zabýval a dne 19. 7. 2019 pod č. j. OAM-2026-33/TP-2017 rozhodl tak, že řízení o žalobcově žádosti zastavil dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal na území žádost o povolení k trvalému pobytu, až k podání žádosti na území není oprávněn. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím dne 15. 10. 2019 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
18. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že žalovaná nedostatečně odůvodnila svůj závěr, že žalobcovo tvrzení týkající se jeho předchozího pobytu v České republice od roku 2004 není důvodné, aniž by se vypořádala s důkazními návrhy, které připojil ke svému odvolání.
19. Soud nejprve v rovině obecné konstatuje, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové

rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, na niž žalobce svou námitkou míří, bývá způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

20. Žalobce svou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že se nejprve vymezil vůči skutkovým závěrům správních orgánů obou stupňů, aby teprve posléze specifikoval, jakých vad se ve svém procesním postupu dle jeho mínění měla zejména žalovaná dopustit. V logice přezkumu této námitky je však praktičtější postupovat právě naopak, totiž nejprve se zabývat správností postupu žalované a teprve tehdy, bude-li snad zjištěno, že byl správný, se zabírat otázkou, zda i tak nejsou skutkové závěry obsažené v napadeném rozhodnutí stíženy vadou nepřezkoumatelnosti.
21. Jelikož pak sám žalobce vychází z tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť správní orgány neprovedly jím navrhované důkazy, a proto nezjistily, že splňuje podmínku předchozího oprávněného a nepřetržitého pobytu na území České republiky v délce 5 let před podáním žádosti o trvalý pobyt, lze nejprve konstatovat, že z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že nestanoví-li zákon jinak, „*postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“ V ustanovení § 2 správní řád upravuje některé základní zásady činnosti správních orgánů, mj. zásadu legality, zákaz zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadu proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a legitimního očekávání. Je tedy pravdou, že primárně stíhá povinnost řádného a dostatečného zjištění skutkového stavu správní orgán. Přestože pak obecně platí, že procesní zodpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu stíhá správní orgán, neznamená to současně, že by účastníci řízení neměli a nemohli ke správnému zjištění skutkového stavu přispět; naopak, správní řád v § 52 výslovně jejich důkazní aktivitu předpokládá. Současně však ve své druhé větě citované ustanovení uvádí: „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Je to tedy nakonec vždy právě jen správní orgán, který rozhoduje o tom, jaké důkazy ve věci provede. Toto jeho rozhodnutí však musí být současně řádně komunikováno účastníkům řízení. Není totiž přijatelné, aby se účastníci řízení nakonec nedozvěděli, zda jimi navržené důkazy byly správním orgánem provedeny a pokud nebyly, tak z jakého důvodu. Právě proto § 68 odst. 3 správního řádu uvádí, že obsahovou náležitostí odůvodnění rozhodnutí je i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Krajský soud v Plzni v tomto směru připomíná, že povinnost správních orgánů (stejně ovšem jako soudů a dalších orgánů veřejné moci rozhodujících o právech a povinnostech osob) vypořádat uplatněné důkazní návrhy vyvěrá přímo z ústavního práva účastníků řízení na spravedlivý proces zakotveného v čl. 38 odst.

2 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud dlouhodobě judikuje, že opomene-li se orgán veřejné moci ve svém rozhodnutí zabývat důkazy uplatněnými účastníkem řízení, jde o porušení práva na spravedlivý proces, což je důvodem pro zrušení rozhodnutí takového rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (k tomu srovnej např. již nález ze dne 8. 12. 2005, č. j. I. ÚS 729/2000). Nemůže být vůbec žádného sporu, že tyto závěry dopadají i na správní orgány v prostředí správního práva (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).

22. Konkrétně se v této námitce žalobci jedná o provedení těch důkazů připojených k jeho odvolání, jež dle jeho názoru prokazují, že na území České republiky prvně přicestoval již v roce 2004. Poté následoval svou tehdejší přítelkyni do Norska, kde získal povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Z Norska se pak zpět do České republiky vrátili v létě 2008, na území České republiky se prokazatelně zdržuje nejpozději od 24. 6. 2008. Z napadeného rozhodnutí ale není dle žalobce patrné, zda žalovaná tuto skutečnost vzala dostatečně v potaz.
23. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce zaslal žalovanému dne 14. 8. 2019 podání datované dnem 12. 8. 2019, které bylo nazváno jako oznámení o převzetí právního zastoupení a doplnění odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně. Jeho součástí je pak celá řada fotokopii různých listin (jízdenky, letenky, vstupenky, pokladní doklady atd.), jimiž se, dle textu odvolání, pokouší žalobce prokázat své tvrzení o tom, jak dlouho, resp. od kdy se zdržuje na území České republiky.
24. Žalovaná tyto důkazní návrhy nepřehlédla, neboť o nich, byť zcela obecně, hovoří ve své rekapitulaci obsahu odvolání na straně 5 napadeného rozhodnutí. To je však také již poslední zmínka, kterou napadené rozhodnutí o těchto důkazních návrzích obsahuje. Je pak otázkou, zda žalovaná tyto důkazní návrhy provedla, případně co z nich zjistila, tedy zda považuje žalobcovo tvrzení o tom, že se na území České republiky zdržuje nepřetržitě již od roku 2008, za prokázané, případně zda tyto důkazy z nějakého důvodu neprovedla, případně z jakého. Vypořádáním těchto důkazních návrhů pak nemůže být lakonické konstatování žalované, podle kterého „[K]omise konstatuje, že v této věci nelze považovat za důvodnou námitku odvolatele, dle které jeho pobyt přesahoval 5 let, neboť zde v různých obdobích pobýval již od roku 2004.“, neboť z tohoto konstatování je sice zřejmý právní názor žalované, nikoli však vypořádání důkazních návrhů žalobce.
25. Za takové situace je nutno žalobci přisvědčit, že žalovaná jeho důkazní návrhy řádně nevypořádala. V rozporu s citovaným § 68 odst. 3 správního řádu opomněla v napadeném rozhodnutí uvést, zda žalobcem k jeho odvolání připojené důkazy provedla a s jakými výsledky, případně z jakého důvodu je neprovedla. V tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí trpí závažným deficitem, pro který je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tato vada nemůže mít jiný následek než kasaci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
26. Dalšími žalobními námitkami se soud s ohledem na konstatovanou vadu napadeného rozhodnutí nezabýval, neboť pokud by bylo na místě provést žalobcem navržené důkazy, mohly by výsledky takového dokazování změnit skutkový stav věci, na jehož základě jsou vyvozeny právní závěry, o něž se napadené rozhodnutí opírá. Případná vyjádření soudu by tak byla předčasná.
27. V dalším průběhu správního řízení bude na žalované, aby procesně přezkoumatelným způsobem rozhodla o tom, zda provede nebo neprovede žalobcem navržené důkazy. Svě případné negativní rozhodnutí pak náležitě právně odůvodní. Pokud žalobcem navržené důkazy provede, vyvodí z nich odpovídající skutkové závěry, které promítne do právního

posouzení věci.

Závěr a náklady řízení

28. Jelikož soud shledal důvodnou žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaná je v dalším průběhu řízení vázána shora uvedeným právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
29. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal k jeho návrhu náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 10 800 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., tedy advokátka, která žalobce v řízení zastupovala, a současně stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. srpna 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu